

POSUDEK

vedoucího diplomové práce

na diplomovou práci studentky Bc. Jany Sýkorové na téma:

Odvolací řízení

Autorka si zvolila pro svoji diplomovou práci klasické téma, na které již byla na této fakultě řada diplomových prací vytvořena, a proto bych očekával jeho velmi solidní zpracování. Práce obsahuje Úvod a dalších sedm kapitol, z nichž poslední jsou úvahy de lege ferenda.

Před úvodní kapitolou je zařazen seznam zkratk, který je však velmi chudý, když nezahrnuje ani takové zákony, jako je trestní zákon č. 141/1961 Sb., trestní zákoník č. 40/2009 Sb. a zákon o soudnictví ve věcech mládeže č. 218/2003 Sb.

V úvodní kapitole - kterou lze označit v podstatě jako jedinou kvalitní - je celkem podrobně rozebrána historie odvolacího řízení a opravných prostředků, ovšem v samém závěru této kapitoly je chybně uvedeno, že tzv. velká novela trestního řádu představovala v odvolacím řízení posílení principu kasace (samozřejmě, že opak je pravdou).

Další kapitoly svědčí o tom, že autorka se dostatečně neseznámila ani se zákonnou úpravou tématu, o kterém diplomovou práci napsala. Tak ve druhé kapitole nazvané Opravné prostředky nepřesně uvádí, že „odpor zruší trestní příkaz a nařídí hlavní líčení“. V téže velmi kusé kapitole uvádí, že „mimořádné opravné prostředky se podávají proti již pravomocným rozhodnutím a usnesením“ (cožpak usnesení není druhem rozhodnutí?). Na této str. 10 nerozumím ani argumentaci, že (velká novela) „vymezila zejména nutný obsah opravných prostředků tak, aby přezkoumávající orgán měl k dispozici všechny podstatné poklady pro přezkum rozhodnutí“.

Třetí kapitola je nazvána „Principy opravného řízení“. Je zatížena obdobnými zásadními chybami jako předchozí kapitola a jako téměř všechny kapitoly následující. Podmínky autoremedury nestanovil krajský soud v Brně ve svém usnesení sp. zn. 7 To 417/2011, ale stanoví je přímo trestní řád v § 146 odst. 1 tr.ř. (s 14). Pokud jde o suspenzivní účinek opravných prostředků, autorka na s 15 směřuje odvolání, stížnost a obnovu řízení. Zákaz reformationis in peius na str. 16 a 17 je zpracován povrchně, neboť není podrobně uvedeno, jak je upraven u jednotlivých opravných prostředků, resp. jak je upraven u odporu - skutečně platí jen pro výrok o trestu? Kuse jsou zpracovány též obecné principy odvolacího řízení (práce je na téma odvolací řízení a toto mají být principy odvolacího řízení, čili naprosto zásadní otázka).

Následující kapitola je nazvána Odvolací řízení de lege lata. Na str. 20 je uvedeno, že „odvolání je nejvýznamnějším a nejvíce používaným opravným prostředkem proti nepravomocnému rozsudku“ – cožpak existuje ještě nějaký další? Na str. 22 autorka sice uvádí, že u odvolání platí naprostý zákaz reformace in peius, ovšem jedním dechem dodává, že odvolací soud nemůže obžalovanému zpřísnit trest (v ostatních výrocích tedy může rozhodnout přísněji?). Podle mého názoru v této kapitole je nadbytečně dlouhá pasáž věnována rozsudku, když tématem diplomové práce není rozsudek, ale odvolací řízení. Na str. 30 je uvedeno, že „celý takto vytvořený balík tvoří jeden velký spis se svým vlastním jednacím číslem“; nejedná se o jednací číslo, ale o spisovou značku, jednací číslo je něco jiného. Na str. 33 se nepřesně uvádí, že „poučení nemusí být např. u trestního příkazu“ – jak by potom oprávněná osoba věděla, v jaké lhůtě může podat proti tomuto rozhodnutí odpor? (viz § 314f odst. 1 písm. f) tr.ř.). Na další straně je uvedeno, že soudní příslušnost je věcná a místní, takže třetí příslušnost v tomto výčtu chybí. Na následující straně se – opět chybně – uvádí, že vrchní soudu jsou dva, a to v Plzni a v Olomouci. Na str. 40 se uvádí, že odvolací soud soudu prvního stupně „doporučuje“ – odvolací soud přece nedoporučuje, ale nařizuje.

Obsahem páté kapitoly jsou Další řádné opravné prostředky. Je zatížena opět obdobnými zásadními chybami. U autoremedury není uvedena druhá zákonná podmínka (viz § 146 odst. 1 tr.ř.). Na str. 45 je zcela chybně uvedeno, že „zákon nevyžaduje, aby mimořádné opravné prostředky obsahovaly specifické formální náležitosti“ – to přece zejména u dovolání a stížnosti o porušení zákona vůbec neplatí. Na str. 47 se uvádí, že spisy předkládá dovolacímu soudu předseda soudu, ač správně jde předsedu senátu. V oddíle 5.2.3. je chybně uvedeno, že „stížnost pro porušení zákona se na rozdíl od obnovy řízení nepodává k soudu, který rozhodl ve věci jako poslední, ale k Nejvyššímu soudu“ – návrh na povolení obnovy řízení se, ale také nepodává soudu, který ve věci rozhodl jako poslední. V tomto oddíle mi dále chybí definice tzv. akademického výroku.

K úvahám de lege ferenda nemám zásadní připomínky, ovšem závěr práce velice kusý a představuje její komplexní shrnutí.

Jak již bylo uvedeno, diplomová práce nese svědčí o tom, že by se autorka hlouběji seznámila s problematikou, o které nekvalitní diplomovou práci napsala. Tuto práci proto hodnotím jako nevyhovující a nedokáži si představit, že by autorka mohla vytčené vady při její obhajobě odstranit. Doporučuji proto její zcela zásadní přepracování.

V Praze dne 14.5.2012

JUDr. Jindřich F a s t n e r
vedoucí diplomové práce

